

కథా కౌముది

ఓ మూగ మనసా!

వారణాసి నాగలక్ష్మి

కొత్తవాళ్ళూ, పాతవాళ్ళూ, కాస్త పరిచయస్థులూ ఎప్పట్లాగే ఉంది ఆదివారం నాటి వాకర్స్ పార్క్.

పరుగెడుతూ ఉన్నా. పరుగు కాదు, జాగింగ్ అనాలిట. సరే. ఏదైతే ఏమిటి? ఏదో ఒక శారీరక వ్యాయామం. శనాదివారాల్లో కాస్త ఎక్కువసేపూ, మిగిలినరోజుల్లో ఒక అరగంటా చేసే ఈ శారీరక శ్రమ లేకపోతే నేనూ మంచాన పడేదాన్నేమో.

నడివయసుకి చేరిన శరీరం. బాధ్యతలు పెరుగుతున్న ఉద్యోగపు దశ. ఎన్నని పట్టించుకోను? ఇంత చేసినా ఒరిగిపడింది ఏముంది, ఎవర్ని సంతృప్తి పరచగలుగుతున్నాను? కంచగరుడసేవ. యంత్రంలా తెల్లారిందగ్గర్నుంచి రాత్రి పది దాకా పనిచేసేవాళ్ళని చూస్తే, మంచంమీద హాయిగా విశ్రాంతి తీసుకునే వాళ్ళకి ఏదో ఒకటి అనకుండా తోచదు. ఆ మాటలు చెవిన పడ్డప్పుడు మనసు కుతకుత ఉడికిపోతుంది.

పార్కులో జాగింగ్ చేస్తున్నా ఆలోచనలు జోరీగల్లా చికాకుపెడుతున్నాయి. మనసు ప్రశాంతంగా ఉంచుకోవాలనీ, రోజులో కాసేపైనా ఇష్టమైన పనిలో గడపాలనీ సైకియాట్రిస్ట్ సూచన. ఆయన దగ్గరకి వెళ్తున్నట్టు ఎవరికీ చెప్పడం నాకిష్టం లేదు. క్లినిక్ బయట పేషంట్స్ నిరీక్షించే చోట కూర్చుని, నా వంతు ఎప్పుడొస్తుందా అని ఎదురుచూస్తున్నప్పుడు నా మనసులో ఒకటే భయం, తెలిసిన వాళ్ళు ఎవరైనా అక్కడ నన్ను చూస్తారేమో అని. కాలు నెప్పో, వేలు నెప్పో, గుండెనెప్పో... ఏదైనా గౌరవంగానే ఉంటుంది చెప్పుకుందుకు. మానసిక సమస్య అనగానే వినే వాళ్ళ కళ్ళలో కనపడే చులకన భావం ఊహిస్తే అసలు ఈ సెషన్స్ కి వెళ్లాలనిపించదు.

పరుగెడుతూ ఆలోచిస్తున్నా. పార్కులో నడుస్తున్నప్పుడో, పరిగెడుతున్నప్పుడో ఎవరైనా మనని చూస్తే గౌరవంగానే ఉంటుంది. వీళ్ళు ఆరోగ్యం మీద శ్రద్ధపెడతారని, బరువుని నియంత్రణలో ఉంచుకుంటారనీ, ఆరోగ్యకరమైన తిండి తింటారనీ, మన గురించి ఇతరులు అనుకుంటే గొప్పగా ఉంటుంది. కానీ మానసిక ఆరోగ్యం దెబ్బతిన్నప్పుడు, మనం స్వస్థంగా లేమని మనకే తెలిసిపోతున్నప్పుడు, దానికి సంబంధించిన డాక్టర్ దగ్గరకి వెళ్ళడం విషయంలో ఇంత సంకోచం ఎందుకు అంటే మాత్రం నేనేమీ చెప్పలేను.

రెండు రౌండ్ల వాకింగ్, ఒక రౌండ్ జాగింగ్ అయిపోయాక చెట్ల కిందున్న బెంచీల్లో ఒకదాని మీద కూర్చున్నా. ఆయాసం తగ్గి మెల్లిగా మామూలు స్థితికి వస్తున్నా. వెనకనించి 'హాయ్' అన్న పలకరింపు వినపడింది. వెనక్కి తిరిగి చూస్తే చెట్టు వెనక వెడల్పాటి రాయి మీద ఒకావిడ అటువైపు తిరిగి కూర్చుని కనిపించింది. ఆవిడ వేసుకున్న పసుపు పూల కుర్తీ అ పక్కనున్న కెన్నా పూలలో కలిసిపోయింది. పలకరించినావిడ దగ్గరకి రాగానే ఈవిడ జరిగి చోటిచ్చింది.

నేను మామూలుగా తిరిగి కూర్చున్నాను.

వాళ్ళ ఒకళ్ళనొకళ్ళు పలకరించుకోవడం, చిన్నగా నవ్వుకోవడం వినిపించాయి.

మెల్లగానే మాట్లాడుకుంటున్నా వాళ్ళ మాటలు నాకు స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి. ఇద్దరూ పార్క్ ని ఆనుకుని ఉన్న కాలనీలోనే ఉంటారని అర్థమయింది.

నా ప్రయత్నం లేకుండానే చెవిలో పడుతున్న మాటల మీదికి నా ధ్యాస మళ్లింది. దీర్ఘంగా శ్వాస తీసుకుంటూ వదులుతూ ఆ మాటల్లో దొర్లుతున్న విషయాలు వింటున్నా.

ముందు ఇద్దరూ పిల్లల చదువుల గురించి మాట్లాడుకున్నారు. పెరిగిపోతున్న ఫీజుల మాట రాగానే పసుపు పూల కుర్చీతో రెండో ఆవిడ అంది “మీకేం మాధవీ, రెండు జీతాలు.”

అవుడు మాధవి అంది “ఆ, రెండు జీతాలే కాదు రెండు గాడిద చాకిరీలు కూడా రూపా. ఇంటికొచ్చి మళ్లీ ఇంటెడు పన్ను చక్కపెట్టుకోవాలి. జీవితం యాంత్రికమైపోయింది.”

అనుకోకుండా ఇక్కడ నేను కనెక్టుపోయా. మాధవి నాకు సన్నిహితురాలైపోయింది.

కాసేపు వాళ్లకి తెలిసిన వాళ్ల గురించి కబుర్లు సాగాయి. తర్వాత రూప అడిగింది. “ఈ మచ్చ ఏమిటి చేతి మీద? నూనె పడిందా?”

“నూనె కాదు రూపా. సోరియాసిస్”

నేను ఉలిక్కిపడ్డా. అలా ఎవరైనా చెప్తారా? ఆశ్చర్యపోయా.

రూప కూడా ఒక్క క్షణం మౌనంగా ఉండిపోయింది. నాలాగే ఉలికిపడిందేమో.

“డాక్టర్ని కన్సల్ చేశావా?”

“ఆ...”

“ఏమన్నారు?”

“స్టైన్ తల్లీ. తగ్గించుకోమంటారు. మందులిస్తున్నారు”

“మరి తగ్గించుకోవచ్చుగా. మీవారు బానే సంపాదిస్తున్నారు కదా. నువ్వు జాబ్ చెయ్యాలా?”

“తగ్గించుకోలేని ఒత్తిళ్లు కూడా ఉంటాయి కదా!”

“అంటే ఎలాంటివి?”

“అలా అడిగితే ఏం చెప్పను? అత్తయ్యగారు ఇప్పుడు పూర్తిగా మంచానికే పరిమితమైపోయారు కదా”

“అవునూ... ఎవరో హెల్ప్ ని పెట్టుకున్నావుగా!”

“అదేలే. కానీ సెలవురోజొస్తే చాలు రోజంతా నవీన్ ఆవిడతోనే ఉండాలని ఆవిడకి ఉంటుంది. చాలామటుకు అలాగే ఉంటాడు. ఎప్పుడైనా ఒక్కరోజు ఏదైనా సినిమాకో పార్టీకో వెళ్లాలనుకున్నామా, ఇక అంతే. ఆవిడకి ఇన్నెక్యూరిటీ వచ్చేస్తుంది”

“అవునా? అయ్యో... అలా ఉంటే బలే కష్టం. అప్పుడెలా మరి?”

“ఏం చేస్తాం? నిన్న రాత్రి ఆవిడకి తోడు మా అబ్బాయి ఉన్నాడు కదా అని ఇద్దరం సినిమాకి వెళ్దామనుకున్నాం. చాలా చాలా బావుందని మంచి రివ్యూలు వచ్చిన మూవీ. వీలు కుదిరితే వెళ్లాలని ఎప్పట్నుంచో అనుకుంటున్నా. శనివారమైతే సెకండ్లోకి వెళ్లినా, ఆదివారం కాస్త తీరిగ్గా లేవచ్చుఅనుకుంటుంటే, అనైన్లో బాబీ బుక్ చేసి పెట్టాడు మాఇద్దరికీ. పనులన్నీ పూర్తి చేసేసి, భోజనాలు వడ్డించా. ‘అమ్మా ఇలా సెకండ్ షో కి వెళ్తున్నాం, బాబీ ఇంట్లో ఉన్నాడు కదా. పన్నెండ్లంటికిల్లా వచ్చేస్తాం’ అని చెప్పాడు నవీన్. అలా వీల్ చెయ్యిర్లో కూర్చుని తింటున్నావిడ కాస్తా ఒక్కసారి కళ్లనీళ్ల పర్యంతం అయిపోయారు. ‘ఎందుకు వాడు మాత్రం? ఇల్లు తాళం పడేసి వెళ్లిపోయింది. ఉంటే ఉంటాను... పోతే పోతాను... పోతే పీడా విరగడైపోతుంది. అసలు పెద్దవాళ్లు బతికి ఉండకూడదు. డెబ్బై రాగానే టపా కట్టేయాలి’ అంటూ ఏమిటేమిటో...ఒక్క పది నిముషాల్లో వాతావరణం అంతా తారుమారైపోయింది”

“అయ్యో మరి వెళ్లారా లేదా?”

‘ఇంకేం వెళతాం? నవీన్ ఆవిణ్ణి నముదాయించి పడుకోబెట్టేసరికి పదకొండైంది’

“మరీ అలా ఉండకూడదు పెద్దవాళ్లు. అయినా మీరు ఇంత బాగా చూసుకుంటారు కదా. ఆవిడకి కాస్తానా ఆలోచన ఉండద్దా? వారమంతా పనితో అలసిపోయి ఉంటారు, కాస్త మార్పు కావాలని తోచద్దా? కొడుకూ కోడలూ సరదాగా బయటికి వెళ్తామంటే అంత కుళ్లిపోవాలా?”

“ఇందులో ఎవరిదీ తప్పు కాదులే రూపా. ఆవిడ నిజానికి అలాంటి మనిషి కాదసలు. పరిస్థితిని అనాలి. చాలా కాలం ఆవిడ సరదాగా తిరుగుతూ జోకులేస్తూ ఇంట్లో అన్నిటికీ సాయం చేస్తూ ఉన్న మనిషే”

“నువ్వు మరీను. భర్త ఉన్నప్పుడు సరే. ఒంటరిగా అవగానే ఇలా విసిగించేస్తే కష్టమే. తను కదలేరు కదా అని మీరూ సన్యాసం పుచ్చుకోవాలంటే ఎంత అన్యాయం?”

“అయ్యో అలా కాదులే రూపా. నిజానికి నవీన్ వాళ్ల నాన్నగారు పోయి చాలాకాలమయింది. నా పెళ్లి నాటికే ఆయన లేరు. ఆవిడ మొదట్నుంచి ఇలాగే లేరు. నాతో ప్రేమగానే ఉండేవారు. మేం హాయిగా సినిమాలకీ షికార్లకీ వెళ్లేవాళ్లం. అప్పుడప్పుడు ఆవిడా మాతో వచ్చేవారు. ఇంగ్లీష్ సినిమాలకి కూడా తీసుకుపోయేవాళ్లం. కిందటేడు వీల్ చెయిర్లనే ఒక సినిమాకి తీసుకెళ్లాం. ఇప్పుడు మాత్రం అన్నలు బయటికి రాలేని స్థితి. కొద్దిసేపు కూడా కూర్చోలేరు. ఇన్ సెక్యూరిటీ. ఎవరూ తీసేయలేని దిగులు పాపం”

రూప, మాధవి మాటలకి ఆశ్చర్యపోయి ఉంటుంది. నేనే ఆశ్చర్యపోయాను.

“నువ్వు బలే ఉన్నావే. అసలు ఈ రోజుల్లో దగ్గర ఉంచుకోవడమే విశేషం అంటే, ఇంత పాజిటివ్ గా ఎలా ఉండగలుగుతున్నావ్?”

“అంత మరీ ఆశ్చర్యపోకులే. నేనూ మనిషినేగా. మేమే చూడాలా ఎప్పుడూ అని ఒకోసారి నాకూ విసుగొస్తుంది. కొద్దిరోజులు కూతురింట్లో ఉంటే తప్పేముంది అనిపిస్తుంది. కానీ పాపం మా ఆడపడుచు బాగా చూసినా హఠాత్తుగా ఆస్పత్రికి వెళ్లాల్సిస్తుందేమో అని ఈవిడ భయం. అలా అవసరమయితే కూతురు తీసుకెళ్లేదని బెంగ. పెద్ద దూరమేం కాదు. ఫోన్ చేస్తే చాలు అర్థ గంటలో వెళ్లగలం. అయినా అక్కడుండరు. రెండు రోజులుండి మూడోరోజుకల్లా వెనక్కి తీసుకొచ్చేయమంటారు. కొడుకు మీద నమ్మకం, ప్రేమా! వారమంతా పనిలో మునిగి ఉంటాం కదా, సెలవొస్తే ఆయనతో సరదాగా గడపాలని నాకూ ఉంటుంది కదా”

“ఎందుకుండదూ? అసలు నీ అంత బాగా మంచానపడడ అత్తగార్ని చూసేవాళ్లు ఎక్కడా కనపడరు”

“మరీ అంతేం లేదులే. ఆవిడా నన్ను కూతురికన్నా ఎక్కువగా చూసిన మనిషే”

“అయ్యబాబోయ్. నువ్వు మామూలు మనిషివి కాదు!”

“అంత గొప్పదాన్నేం కాదులే. నిన్న కుళ్లుకుని కాసేపు ఏడ్చాను కూడా”

“ఆహా... మరీ ఇప్పుడీ కబురేమిటి? నిన్ను చూసి నేను ఆశ్చర్యపోవాలనా?”

“అది కాదు రూపా, మనిషిని కదా భావోద్వేగాలుంటాయి. నాకైనా ఆవిడకైనా అవి సహజమే. అలా దుఃఖ పడ్డాక ఆవిడా సద్దుకున్నారు.

కాసేపు ఏడ్చుకున్నాక నేనూ సర్దుకున్నాను”

“మరీ మీ ఆయన ఏమన్నారు?”

“ఏమీ అనలేదులే పెద్దగా. ఆవిడ స్థితి ఎవరికైనా అర్థమయ్యేదే కదా”

“నేనడిగేదీ.. నీ సంగతి”

“నా సంగతా.. ఏముంది? కాసేపు నవీన్ బతిమాలి సముదాయిస్తే నాకూ బాధ తగ్గి పోయింది”

“అబ్బా... బలే! ఇంట్లోనే సినిమా..ఇంకేం కావాలి?” ఏదేదో ఊహిస్తున్నట్టు చిలిపిగా నవ్వు.

“చాలే ఎప్పుడూ నువ్వు. ఇదిగో పులి అంటే అదిగో తోక అంటావ్”

“నేనలా అనలా. ఇదిగో పార్కు అంటే అదుగో డ్యూయెట్ అన్నా” మళ్లీ కిలకిలా నవ్వు. “మరీ నిన్న మీరు సినిమా వదిలేసి ఇంట్లోనే ఉండిపోయారు కదా. ఇవాళ పొద్దున్న ఆవిడేం అనలేదా?”

“లోలోపల ఎలా ఫీలయ్యారో. చిన్న పిల్లలా కొడుకూ కోడలూ సినిమాకి వెళ్తానంటే అడ్డుపడ్డానని సిగ్గుపడి ఉంటారు. మొహం చెల్లలేదు ఇవాళ. నన్ను తిన్నగా చూడలేకపోయారు. నాకే జాలేసింది. నేనే కల్పించుకుని మాట్లాడా, కాఫీ ఇచ్చినపుడు”

“బాబోయ్! నువ్వు ఈ గ్రహానికి చెందిందానివి కాదు తల్లీ! నేనింక వెళ్తా!”

“వెళ్లు. అదిగో రన్నింగ్ అయిపోయినట్టుంది, నవీన్ చెయ్యూపుతున్నాడు. నేనూ వెళ్తాలి”

పార్కుకొచ్చి చాలాసేపయిందని గుర్తొచ్చింది. అంతరంగం మరుగుజ్జులా కనిపిస్తుంటే, నేనూ లేచాను, సిగ్గు పడుతూ.

COMMENTS